

A. J. Bacevich: Ukrajina a velké oživení amerického impéria

- CZ24 News | 22. července 2023

UKRAJINA: Osud Kyjeva byl vždy na vedlejší koleji. Skutečným cílem je oživení NATO a tím i primátu USAMezi odpadem, který většinu dní zahlučuje stránky New York Times, se občas objeví záblesky osvětlení. Nedávný sloupek hostů Greye Andersona a Thomase Meaneyho je toho příkladem.

„[NATO není to, co říká, že je](#),“ hlásá titulek. V rozporu s tvrzeními jeho architektů a obhájců Anderson a Meaney přesvědčivě argumentují, že hlavním účelem aliance od jejího založení nebylo odstrašení agrese z Východu a už vůbec ne podpora demokracie, ale „svázání západní Evropy s mnohem rozsáhlejším projektem světového řádu vedeného Spojenými státy“. Výměnou za bezpečnostní záruky z dob studené války nabídli američtí evropští spojenci ústupky a ústupky v otázkách, jako je obchod a měnová politika. „V tomto poslání,“ píší, se NATO „ukázalo jako pozoruhodně úspěšné“. Evropa se tak stala ústředním bodem poválečného amerického impéria, pozemkem, kterého si cení zejména příslušníci americké elity. Konec studené války tato opatření zpochybnil. V zoufalé snaze zachovat životaschopnost NATO jeho zastánci tvrdili, že aliance musí jít „z oblasti, nebo ze hry“. NATO zaujalo aktivistický postoj, což vedlo k bezohledným zásahům při budování státu v Libyi a Afghánistánu. Výsledky nebyly příznivé. Ukázalo se, že vyhovět tlaku Spojených států a odejít z oblasti bylo nákladné a sloužilo hlavně k podkopání důvěryhodnosti NATO jako vojensky schopného podniku.

Situaci zachránil Vladimir Putin. Stejně jako ruská invaze na Ukrajinu poskytla Spojeným státům záminku, aby zapomněly na svá vlastní vojenská selhání po 11. září, tak i NATO se díky ní mohlo znovu konstituovat jako hlavní nástroj obrany Západu – a co je rozhodující, aniž by si to vyžádalo krvavé oběti ze strany Američanů nebo Evropanů.

V tomto kontextu je osud samotné Ukrajiny spíše vedlejší. Skutečným problémem je oživení zničených aspirací na americké globální prvenství. Americký národněbezpečnostní establishment je téměř jednomyslně oddán tvrzení, že Spojené státy musí zůstat jedinou světovou supervelmocí, i když to vyžaduje ignorování obrovského množství opačných důkazů naznačujících vznik multipolárního uspořádání. V tomto ohledu je Putinova bezohlednost bezvadně načasovaným dárkem.

Je v tom určitý prvek geniality. Porážka Ruska, aniž by se muselo skutečně bojovat, se stává prostředkem k obnovení image americké nepostradatelnosti, která byla promarněna během desetiletí následujících po pádu Berlínské zdi. Jak Anderson a Meaney oceňují, skutečné sázky na Ukrajině jdou daleko za otázku, čím vlajka zavlahe nad Krymem. Pokud Ukrajina „vyhraje“ svou válku s Ruskem – ať už je „vítězství“ definováno jakkoli a cena, kterou za to Ukrajinci musí zaplatit, je jakkoli vysoká – NATO samo (a lobby NATO ve Washingtonu) bude požadovat ospravedlnění.

Budte si jisti, že hlavní evropské státy pak v tichosti nedodrží sliby o zvýšení svých vojenských výdajů a skutečná odpovědnost za evropskou bezpečnost opět připadne Spojeným státům. Vzhledem k tomu, že sté výročí druhé světové války je nyní na dosah, zůstanou americké jednotky v Evropě trvale posádkou. To bude důvodem k oslavám v celém americkém vojensko-průmyslovém komplexu, který bude prosperovat.

Spojené státy budou napínat své svaly a nevyhnutelně přimějí značně rozšířené NATO, aby se zaměřilo na prosazování „mezinárodního pořádku založeného na pravidlech“ v asijsko-pacifickém regionu, přičemž vyvoleným protivníkem bude Čína. Ukrajina tak poslouží jako jakýsi vzor, jak se

USA a jejich spojenci budou ohánět mnoho tisíc kilometrů od vlastní Evropy.

Globální vojenská stopa USA se rozšíří. Snaha USA udělat si pořádek na domácí scéně se upevní. Naléhavé globální problémy, jako je klimatická krize, budou považovány za vedlejší. Ale impérium, které nemá jméno, bude přetrvávat, což je nakonec účelem této hry.

Prezident Biden s oblibou říká, že svět dospěl do „inflexního bodu“, čímž naznačuje potřebu změnit směr. Přesto je zastřešujícím tématem jeho přístupu k zahraniční politice stagnace. Drží se geopolitické logiky, která v roce 1949 vedla k založení NATO.

Tehdy, když byla Evropa slabá a Sovětskému svazu vládl Stalin, mohla mít tato logika jisté opodstatnění. Dnes však význam přisuzovaný NATO svědčí především o bankrotu amerického strategického myšlení a neschopnosti stanovit priority skutečně existujících amerických národních zájmů, a to jak zahraničních, tak domácích.

Rozumná revize americké strategie národní bezpečnosti by začala oznámením časového plánu vystoupení z NATO a jeho přeměnou na uspořádání, které by bylo plně vlastněno a řízeno Evropou. Téměř nemožnost představit si takový krok ze strany Spojených států svědčí o nedostatku představivosti, který ve Washingtonu panuje.

Andrew J. Bacevich je emeritním profesorem mezinárodních vztahů a historie na Bostonské univerzitě.

AUTOR: Andrew J. Bacevich

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news